

Sygn. akt V CSK 383/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa-[...] Urzędu Skarbowego w O.

przy uczestnictwie S. G.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej i pełnienia funkcji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt VI Ga [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od uczestnika na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. tj. potrzebę wykładni art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 2171 - dalej jako p.n.u.) oraz oczywistą zasadność skargi.

Co do wykładni wskazanego przepisu skarżący dowodził konieczności oznaczenia przez Sąd Najwyższy okresu i zakresu niewykonywania zobowiązań dla ustalenia stanu niewypłacalności dłużnika. W związku z tak zasygnalizowaną potrzebą wykładni wskazać należy, że Sąd Najwyższy odnosząc się do pojęcia niewypłacalności wyjaśniał już, że występujące opóźnienia w płatnościach zobowiązań, ich przeterminowanie, nie jest równoznaczne z niewypłacalnością, gdy jednocześnie dłużnik ma zdolność płatniczą, a zobowiązania mają pokrycie w majątku spółki, istnieje możliwość spłaty zobowiązań w przyszłości. Jednocześnie zaznaczał, że takiej kwalifikacji należy dokonywać przy uwzględnieniu obiektywnych kryteriów dotyczących sytuacji finansowej spółki, gdyż czas właściwy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości ustalany jest przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy i każdorazowo

musi odnosić się do stanu finansowego, majątkowego konkretnej spółki (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2004 r., V CK 539/03; z dnia 7 listopada 2016 r., III UK 13/16; z dnia 19 stycznia 2011 r., V CSK 211/10; z dnia 7 listopada 2016 r., III UK 13/1; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2004 r., III CZP 41/04, OSNC z 2005 r., z. 7-8, poz. 129).

Powyższe poddaje w wątpliwość możliwość wypracowania jednolitej zasady prawnej, której wydania oczekuje skarżący, uniwersalnej dla wszelkich stanów faktycznych skoro ustalenie tak zakresu, jaki i okresu niewykonywania zobowiązań przez dłużnika decydujących o uznaniu stanu niewypłacalności warunkowana może być wieloma, trudnymi do przewidzenia, czynnikami.

W sprawie nie występuje także druga przesłanka wskazana przez skarżącego, sprowadzająca się do zarzutu naruszenia art. 377 p.u.n. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia nie pozwala bowiem stwierdzić, że Sąd Okręgowy dokonując subsumcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego do przepisów prawa posłużył się treścią art. 377 u.p.n. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia (na stronie 11) Sąd Okręgowy wskazał, że „skoro w sprawie do dnia wejście w życie ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. Nr 53, poz. 434)”, czyli do dnia 2 maja 2009 r. „nie zaistniały podstawy do ogłoszenia upadłości” (co wynikało z ustaleń i ocen dokonanych przez ten Sąd we wcześniejszej części uzasadnienia), „zastosowanie znajdzie art. 377 w brzmieniu nadanym tą ustawą”, czyli ustawą wyżej powołaną, a nie w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 15 maja 2015 r.-Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2015 r., poz. 978), obowiązującą od 1 stycznia 2016 r. W okresie od 2 maja 2009 r. do dnia 1 stycznia 2016 r. powołany przepis stanowił, że w sytuacji, gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony, nie orzeka się zakazu, o którym mowa w art. 373, jeżeli postępowanie w takiej sprawie nie zostało wszczęte w terminie trzech lat od dnia, w którym dłużnik obowiązany był złożyć wniosek o upadłość. Ponieważ z ustaleń i ocen Sądu Okręgowego wynikało, że stan niewypłacalności spółki wystąpił od początku roku 2010, trzyletni termin, o którym stanowił powołany przepis zakończyłby bieg w końcu stycznia lub w lutym 2013 r. Biorąc pod uwagę,

że postępowanie w sprawie o orzeczenie zakazu zostało wszczęte wnioskiem złożonym w dniu 10 września 2012 r., nie było podstawy do twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 999 k.p.c. w związku z § 8 ust. 1 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 k.p.c. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r., poz. 2261).

aw

jw